

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: 2. J.

Cím: 700 000 kötet — 107 000 olvasó

Forrás: Ért. R. p.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy: 021.62 For. d. S. Ist. Baljei

Hely:

Idő: 1955

Személy:

Helyszám: 28. 12. fiók

Az újpesti Szabó Ervin Könyvtárban.

A Szabó Ervin közművelődési könyvtárhálózat az ötéves tervben oly arányban növekedett, amelyről azelőtt beszélni sem lehetett. A felszabadulás előtt szó sem esett a tervszerű könyvtárfejlesztésről. S ha esett — úgy csak szó maradt. Budapesten 1922-ben 7, 1944-ben pedig 13 fiókkönyvtár volt. Tehát huszonnégy év alatt hat új fiók nyílt. Mindezt vesük össze azzal, mennyit fejlődöttünk ötéves tervünk idején.

1949 végén már 23 fiókkönyvtára volt a fővárosnak, amely az ötéves terv végére 42-re növekedett.

1949 végén 250 ezer kötet között válogathattak az olvasók, 1954 végén pedig 700 ezer között. Ugyanebben az időszakban az olvasók száma is megnövekedett, 28 ezerről 107 ezerre, s míg 1949-ben 1 210 000 kötetet, 1954-ben 3 110 000-et vettek kölcsön.

Talán nem is kell kommentár ezekhez a számokhoz. Csak annyit fűzünk hozzájuk, hogy a fiókkönyvtárhálózat terjeszkedése elsősorban a peremkerületek felé történt.

Könyvtárfiók létesült a többi között Kispesten,

Pesterzsébeten, Újpesten, Csepelen, Sashalmón.

Ezekről a számokról még csak azt sem mondhatjuk,

hogy a teljes képét adják annak, miként gondoskodik államunk az olvasnivaló fővárosi lakosokról. Hisz nem tartalmazták sem az üzemi könyvtárak olvasóinak, sem pedig könyveinek számát. De még a Szabó Ervin Könyvtár központját sem. S hogy mennyien vásárolnak könyvet, arról éppen a könyvhéten győződhetünk meg.

A számok sorában álljon végezetül egy, amely a központi Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár munkásolvasóinak növekedéséről szól.

Itt az ötéves terv ideje alatt a munkásolvasók száma meghatszorozódott.

★

Ezekután pillantsunk be egy fiókkönyvtárba.

Az újpesti fiókkönyvtár falán egy kis márványplakett hirdeti a könyvtári dolgozók jó munkáját, melyet a könyvtárak „Felszabadulási versenyében” nyertek. E munkának köszönhető, hogy az olvasók száma évről évre gyarapodik. A könyvtár dolgozói foglalkoznak az olvasókkal, ismerik s fejlesztik igényeiket. Martonvári elvtársnő, a könyvtár helyettes vezetője, nemcsak azt tudja, hogy ki milyen könyvet

terez, hanem azt is, hogy a beiratkozott család tagjai mit olvasnak, s melyik az a családtag, aki még nem szeret olvasni.

A könyvtárban úgynevezett „analitikus naplót” vezetnek.

Köznnyelven ez olvasmány-naplót jelent. Ebbe írják, ki mit olvas.

Ezek a naplók sok mindenről tanúskodnak. Obermayer Mihályé például elárulja, hogy gazdája a szépirodalmi könyveken kívül rengeteg szakkönyvet böngész. S valóban, amint beszélgetni kezdünk Obermayer elvtárssal, megtudjuk tőle, hogy mint a Landler Jenő Járóműjavító ólombronzcsapágy öntödéjének reszortvezetője, munkájához és tanulmányai folytatásához sok segítséget kap a könyvtártól.

— A könyvtár dolgozói — mondja — még a technológiai könyvtárból is kihozzák nekem azokat a könyveket, amelyek nincsenek meg a könyvtárban. Ezeket használok újításaim kidolgozásához... mert csak köteleességtudásból nem lehetne mindig előbbre jutni, emellé a tudás is kell.

A könyvtár sokat foglalkozik a fiatalokkal.

Egy elvtársnő — szintén a könyvtár dolgozója — éppen az ifjúsági katalógus színes kartonjait festi. Nemrég készített egy irodalmi kvartettjátékot. Ez a játék kártyához hasonlít. Egy-egy játékos addig húz a társai lapjaiból, míg össze nem gyűjti az egy írónak négy művét feltüntetető lapokat. A fiatalok szórakozva ismerik meg a nevesebb írókat, s kedvet kapnak, hogy műveiket is elolvassák.

A könyvtárban nagy a forgalom s nagy a csend. Mintha a kölcsönzők is ügyelnének, nehogy megzavarják olvasótársait, akik az olvasóteremben olvasnak vagy éppen a marxizmus—leninizmus egyik klasszikusát jegyzetelik...

R. I.